

DETEKTIV MADISON HARPEROVÁ
KNIHA TŘETÍ

WENDY DRANFIELD PŘÍCHUŤ ZLA

≡ KNIHA ZLIN

Příchuť zla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Wendy Dranfield

Příchuť zla – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**PŘÍCHUŤ
ZLA**

WENDY
DRANFIELD
PŘÍCHUŤ
ZLA

Copyright © Wendy Dranfield, 2021

First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Translation © Jana Vlčková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7662-536-5

ISBN e-knihy 978-80-7662-551-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-552-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-550-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Tuto knihu věnuji svým čtenářům.

PROLOG

Před sedmi lety

Kelly cítí obrovskou tíhu, a nejen kvůli tomu, že má kapsy plné kamení. Jak se mohl její obyčejný život a život její nejlepší kamarádky tak strašlivě změnit? Podívá se na Janie, kudrnatou zrzku, která se právě snaží přetáhnout popruhy nadmutého batohu přes obě ramena. Je tyrkysový, plavou na něm mořské víly a na přední přihrádce je růžovou bavlnkou vyšitě její jméno. Janie, která se vždycky usmívala, je bledá a zjevně se bojí, ale odhodlaně šplhá přes zábradlí.

Kelly se rozechvěle ohlédne přes rameno a zkontroluje silnici v obou směrech. Žádné auto nejede. Janie po jejím boku se ostře nadechne v okamžiku, kdy si uvědomí, jak jsou vysoko. Dole pod nimi ve slunečních paprscích jiskří řeka a díky průzračné vodě jsou na mělčině vidět pěkné oválné oblázky. Voda pod nimi svižně plyne a odnáší s sebou dříví a smetí, aby je cestou uložila k poslednímu odpočinku. V korunách stromů konejšivě zpívají ptáci, vítr Kelly čechrá vlasy a ona nachýlí hlavu k vycházejícímu slunci. Za běžných okolností by právě teď snídala a potom by si připravila učebnice na další školní den.

Zaslechne, jak se sype kamení, které vypadlo z kapes kamarádky do svetrů, a sleduje, jak Janie leze dolů, aby ho posbírala. Právě dostala příležitost změnit názor, vrátit se domů a pokusit

se obnovit své otřesené sebevědomí. Šanci předstírat, že se nic z toho nestalo. Nepřekvapí ji, když Janie nacpe kamení do kapes a znovu se vyhoupne na zábradlí. Pro Janie je tohle rozhodnutí snadné, ale pro Kelly je o něco těžší. Její vlastní pochybnosti se znásobily, když viděla, jak Janie píše vzkaz na rozloučenou, který zastrčila do nepromokavého sáčku a uložila do přední kapsy batohu.

Promiňte, mami a tati. Mám vás ráda.

Přinutila tím Kelly uvažovat o tom, jak zareagují její rodiče, což je něco, čemu se úporně vyhýbala. Ví, že je to zdtí, ale nemůže brát ohled na jejich potřeby. Samozřejmě se snažili pomoci, ale ani ona ani Janie nebyly schopné se otevřít a mluvit o tom, co se stalo. Jsou určitá slova, která byste neměli před rodiči nikdy vyslovit. Policie má podezření, že to bylo zlé, ale nezná intimní detaily. Co když je napadne, že přehání? Na čí stranu by se přiklonili? Třeba kdyby vyšetřovatelkami byly ženy, sebrala by potřebnou sílu. Nikdy se to nedozví.

Cítí, jak ji v očích pálí horké slzy, ale nedovolí jim skanout. Nemůže vycouvat. Musí to udělat – víc kvůli Janie než sobě. Kdyby záleželo jenom na ní, nějak by se s tím vypořádala. Našla by způsob, jak zapomenout, anebo jak předstírat, že se to nikdy nestalo. Ale Janie nebude schopná pohnout se z místa. Není jako ostatní. Aby mohla růst, nesmí jí nikdo ublížit, přesto jí *bylo* ublíženo. Bylo ublíženo oběma.

„Připravená?“

Janie se na ni usměje a je vidět, že se jí ulevilo. Konečně jsou tady. Je jasné, že pro ni dělají správnou věc. „Vždycky jsi byla moje nejlepší kamarádka,“ řekne.

Kelly spolkne knedlík v krku. *Soustřed se!* „Musíme si sednout nahoru na zábradlí. Zvládneš to?“

PŘÍCHUŤ ZLA

„Je to jako ve škole při tělocviku.“

Až na to, že tam pod sebou mají měkkou žíněнку pro případ pádu. Kelly se usadí na zábradlí a cítí, jak jí zběsile tlučí srdce. Navzdory slunečnému ránu kov pod zadkem studí. Janie se hbitě vyhoupne vedle ní. Na dvanáctileté děvče je malá. Drobná. Ale nedovolí kamenům, aby ji vychýlily z rovnováhy příliš brzy.

Kelly odolává nutkání ohlédnout se ještě jednou přes rameno, naposledy. Místo toho se pomalu předkloní. Strach jí brání pustit se zábradlí. Podívá se na svou nejlepší kamarádku a oplátí jí úsměv. Pak se chytanou za ruce, její levá sevře Janiinu pravou. A když sklouznou z mostu, bolest je opustí.

KAPITOLA JEDNA

Detektiva Madison Harperovou čeká první pracovní den na policejním oddělení v městečku Lost Creek v jižním Coloradu a už teď ví, že přijde pozdě. První pracovní den po sedmi letech. Slibně se rozvíjející kariéru policejní vyšetřovatelky byla nucena přerušit na šest let strávených ve vězení za zločin, který nespáchala. Jak se zdá, dneškem celá tahle nevysvětlitelná noční můra končí.

Děšť útočí na čelní sklo auta s takovou vervou, že musí jet pomalu, aby nikoho nesrazila. Silnice plná serpentín, vedoucí přes White Woods, bývá výzvou i za ideálního počasí, natož když leje jako z konve. Na pozadí stálezelených borovic, tančících v bouřlivém větru, strašidelně vystupují bílé kmeny topolů. S jedním okem upřeným na silnici se nakloní dopředu, aby v autě zapnula topení. Díky dešti není taková zima jako minulý týden, ale je říjen a v půl sedmé ráno se ve vzduchu stále vznáší chlad. Mlha se pomalu rozpouští, ale pořád je šero, takže viditelnost nic moc, ale jiné auto zatím nepotkala.

Zachvěje se a dýchne si na sevřenou pravou ruku ve snaze si ji zahřát. Když projíždí zatáčkou, světlomety jejího vozu olízou střechu červeného auta stojícího na dně zalesněné rokle po její pravici.

Madison zpomalí. „Ach můj bože.“

PŘÍCHUŤ ZLA

Určitě je to auto a zjevně došlo k nehodě, když skončilo tam dole. Odřené stromy a polámané větve naznačují, kudy auto vyšlo ze silnice. Je jasné, že mířilo z města. Madison zastaví a zapne výstražná světla zrovna v okamžiku, kdy jí zazvoní mobil. Je to Owen, její sedmnáctiletý syn.

„Mami? Kde jsi?“ Zní to znepokojeně.

„Na cestě do práce,“ odpoví. „Teď nemůžu mluvit. Pokoušela jsem se tě probudit, když jsem odcházela, ale ani jsi neotevřel oči.“

Povzdechne si. „Protože jsem spal, mami. Jsem teenager a trvá mi celou věčnost, než se ráno proberu. Každá normální matka by to věděla.“

Bolestně se jí tím dotkne. Owen přece ví, že sedmileté odloučení nebyla její vina, ale umí tnout do živého, když se mu to hodí. Nesmí znovu zabřednout do hádky. Už ne. Ne teď. Přistihla se, že od jejich shledání před čtyřmi měsíci se kouše do jazyka mnohem častěji než dřív. Musí být trpělivá. Owenovi bylo pouhých deset, když ji od něho odvedli a obvinili ji z vraždy policisty. Sociálka ho odvezla a nikdo jí nikdy neprozradil, kde její syn skončil. Pořád se učí spolu žít, zvykají si jeden na druhého, ale není to lehké. Doufala, že navážou tam, kde skončili, a doženou ztracený čas, ale pořád jí připadá, jako by jí Owen zazlival to, co se stalo. Nijak mu nepomohlo, že sedm let žil pod vlivem svého otce.

Občas toho muže vidá v synově tváři a poznává ho z jeho gest. To ji děsí. Nebyl to dobrý člověk a ona nechce, aby se Owen vyvedl po něm. Ne že by byl někdy schopen udělat to, co on. Před očima jí vyvstanou vzpomínky na noc, kdy byl Owen počat, a přinutí ji nakrátko zavřít oči. Les, pistole přitisknutá k hlavě, ochromující pocit bezmoci. Všechno se k ní vrací jako povodeň. Donutí se soustředit na tady a teď. „Zrovna jsem přijela k bouračce. Musím jít. Co potřebuješ, Owene?“

„Nemůžu najít učebnice chemie. Dala jsi je někam jinam?“

Teď je na ní, aby si povzdechla. Přece ví, že dnes jde poprvé do práce. Opravdu ji právě teď musí obtěžovat takovými věcmi? „Jsou na stole v kuchyni, nejspíš pod hromadou prádla. Promiň, ale vážně už musím běžet. Musím se podívat, jestli někdo není zraněný.“

Nečeká, že jí Owen odpoví, ale nakonec se dočká. „Jasně. Promiň, mami. Doufám, že dnešek dobře zvládneš.“

Sevře se jí srdce. Je to hodný kluk, ale dělá jim potíže spolu mluvit a ona ví, že to chce čas.

Otevře dveře a zachvěje se při pomyšlení, že vystoupí z vyhrátého auta do studeného deště. Napadne ji vzít si deštník, pak ale dospěje k závěru, že by jí stejně k ničemu nebyl, proto si přehodí přes hlavu kapuci a postaví se na krajnici. Napíná zrak a hledí mezi stromy. Blatník na straně řidiče je poškozený, ale nikoho nevidí. „Haló!“ zakřičí. „Je tam někdo?“

Ozve se dětský pláč.

Madison natahuje uši. Vážně tu zaplakalo dítě, anebo na její volání zareagovalo nějaké zvíře? Zaslechne za sebou auto, které zpomalí, když projíždí kalužemi, ale nezastaví, a než se stačí otočit, je pryč. Znovu se zaposlouchá, ale doléhá k ní jen dunění, jak liják buší do střech obou vozů, a neutichající kvílení větru, které spolehlivě přehlušuje všechny ostatní zvuky. Zahalí se do kabátu a sklouzne po svahu do hustého podrostu. Kožené boty se okamžitě obalí blátem.

Šine se k nabouranému autu a nakoukne zadním oknem dovnitř. Nic nevidí. Sklo je zamžené, což naznačuje, že uvnitř někdo je. Zamíří na stranu řidiče, zaváhá a natáhne se po klice dveří. Zatím si na stanici nevyzvedla latexové rukavice, takže svými otisky znehodnotí ty předchozí, pokud tu nějaké jsou. Ale v sázce může být něčí život. S vědomím, že je třeba co nejrychleji poskytnout raněným první pomoc, škube dveřmi

PŘÍCHUŤ ZLA

a snaží se je otevřít. Jsou poškozené nárazem. Když se jí to konečně podaří, zjistí, že vystřelené airbagy a čelní sklo na straně řidiče jsou postříkané krví.

Ale za volantem nikdo nesedí.

Po krátkém váhání skloní hlavu a nakoukne dovnitř. Dává pozor, aby se ničeho nedotkla. Když se otočí, aby se podívala za přední sedadla, v hutném šeru se zaleskne pár očí. Na zadním sedadle leží malá holčička oblečená do růžových oteplovaček a zavinutá v dece, ale není tu žádná dětská autosedačka či jiný bezpečnostní zádržní systém. Nemluvně udiveně vykulí oči, v nichž se záhy objeví slzy. Zůstalo tady samo a potmě a zjevně potřebuje utěšit.

Její matka není nikde v dohledu.

KAPITOLA DVĚ

Během hodiny je na místě nehody rušno a Madison něžně pohupuje v náruči opuštěné dítě. Holčičce může být nanejvýš rok, vypadá zdravá, ale Madison nemá ponětí, jak dlouho ležela v autě a kdy ji naposledy někdo nakrmil. Vzpomíná, jak chovala Owena, když byl v tomhle věku. Byl tiché usměvavé miminko, zatímco tahle malá беруška řve jako tygr a po teplých růžových tvářičkách se kutálejí slzy jako hrachy. Madison jí do ouška tiše prozpěvuje ukolébavku, zatímco čekají, což jí pomáhá trochu se zklidnit.

Přistoupí k ní policistka Gloria Williamsová. Má na sobě pláštěnku, aby se chránila před deštěm, a bičuje ji vítr, přesto se usmívá jako uprostřed léta. Madison s ní předtím nepracovala, ale Gloria ji zná. V Lost Creek ji totiž zná každý kvůli jejímu ostře sledovanému procesu, následnému usvědčení a nakonec zproštění viny.

„Dobré ráno, detektive,“ zahlaholí kolegyně. Usměje se na děťátko a chce ho pohladit po líčku, ale děvčátko ucukne a zase začne natahovat. Gloria musí zvednout hlas, aby ji bylo slyšet. „Uzavřela jsem silnici. Za takového počasí lidé řídí ještě hůř než obvykle a já nechci, aby někdo dopadl jako tenhle.“ Ukáže bradou na auto.

„Super, díky.“

PŘÍCHUŤ ZLA

Glorii zazvoní mobil, a tak ustoupí stranou, aby přijala hovor.

Madison se otočí nazpátek k autu, uvnitř kterého tančí kužely světla ze dvou baterek. Zahalí maličkou do své modré pláštěnky a setře si z obličeje dešťové kapky. Kapuce jí při tom sklouzne z hlavy a během několika vteřin má blond vlasy zmáčené. Vítr jí na kráse nepřidává a ona ví, že až se dostane na stanici, bude vypadat příšerně, což si v den svého nástupu rozhodně nepřála.

Za jejími zády zakvílí sirény sanitky a policistka Shelley Vickersová, kterou Madison naopak velmi dobře zná, vycouvá z auta a napřímí se.

„Vrátila ses ve velkém stylu,“ pronese s úsměvem. „Jsi ráda, že jsi zpátky?“

Madison se usmívá. „Uvidíme, jak to dneska dopadne.“

Shelley kývne k dítěti. „Přece tady nemohla být celou noc, ne?“ Instinktivně sáhne po baculaté ručičce. „Ahoj, zlatíčko. Nebreč.“

Madison si přendá miminko na druhou paži. „Osobně si to nemyslím, ale těžko říct. Hlavně že je pořádně nabalená.“ Jakmile zhasl motor, autor muselo velice rychle vychladnout. Snad k nehodě došlo teprve před pár hodinami.

„A ty jsi ji našla?“ vyzvídá Shelley.

„Přesně tak. Vepředu je v autě krev, ale po rodičích nezůstala nikde ani stopa.“ Madison pohladí maličkou po hlavě. „Ty jsi ležela na zadním sedadle a čekala na mě, že jo? Ani tam není dětská autosedačka.“

Z rozbláceného břehu rokle sklouzne záchranář a znepokojeně se zahledí na dítě. „Má nějaké zjevné zranění?“

Madison zavrtí hlavou. „Vůbec žádné. Prohlédla jsem ji pod oblečením, ale zdá se, že kromě mokré plenky ji nic jiného netrápí. A jak můžete slyšet, plíce má silné.“

Usměje se. „Tak to mě těší. Ještě někdo potřebuje naši pomoc?“

„Zatím jsme nikoho jiného nenašli,“ odpoví Shelley. „Vypadá to, že řidič zmizel z místa nehody.“

Muž přikývne a opatrně převezme dítě od Madison. „Ahoj, beruško. Chceš se projet v sanitce?“ Holčička konečně přestane kvílet na natáhne se po jeho vysílače, z níž se line praskání. Záchranař se podívá na Madison. „Jake Rubio. Rád vás poznávám.“

„Detektiv Madison Harperová.“ Nesmírně ji těší, že po tak dlouhé době mohla použít svůj pracovní titul.

„Vy jste ta nová vyšetřovatelka, o které se všude hodně mluví. Určitě se budeme vídat, ale doufejme, že ne moc často.“ Usměje se a vesele se mu zablýskne v očích.

„Taky doufám. Nic ve zlém.“

Jake se rozesměje. „Doprovodí někdo tuhle malou do špitálu?“

Shelley se rychle přihlásí. „Já s vámi pojedu.“

Gloria, která se k nim mezitím připojila, zamíří k sanitce. „Pojedu já. Stejně mi končí služba a chci se zastavit za mámou. Leží ve špitálu se zápallem plic. Shelley, ty přebíráš dozor nad provozem na silnici.“

Jake ji následuje s miminkem bezpečně uvelebeným v náruči.

Madison přistoupí k místu řidiče nabouraného vozu a poznamená: „Krev je jenom vepředu, což naznačuje, že se šofér při nehodě zranil. Přední sklo je popraskané, ale nevysypalo se, z čehož se dá odvodit, že náraz řidiče z auta nevymrštil. Musel odejít po svých.“

„Kdo má klíčky od auta?“ zeptá se Shelley.

„Dobrá otázka.“ Madison se předkloní, aby se podívala, jestli jsou v zapalování. „Nejsou tady. Auto nebylo zamknuté, když jsem ho našla. Mimochodem, zavolala jsem Alexovi.“

PŘÍCHUŤ ZLA

Alex je zdejší forenzní technik. Madison se s ním v létě krátce setkala a na spolupráci s ním se těší. Nikdy dřív tu forenzního technika neměli. Lost Creek je malé město, čemuž odpovídá i velikost policejního oddělení, a představuje jedinou jurisdikci zde a v Gold Rock, ještě menším městečku ležícím poblíž. Obklopují je lesy a hory a nejbližším větším sídlem je Prospect Springs dvě hodiny cesty odtud.

Povzdechne si. „Kvůli řidiči musíme prohledat širší oblast. Sice se mu podařilo dostat z vozu, ale může někde ležet s otřesem mozku nebo jiným poraněním. Prověř taky poznávací značku a zjisti, na koho je vozidlo registrované.“ Nakloní se, aby se lépe podívala. „Té krve je tu moc. Jak mohl s takovým zraněním odejít?“

„Jistě utřžil poranění hlavy, ta hodně krvácejí. Strážník Goodwin prohledává nejbližší okolí, ale zatím nic nenašel. Rozšíříme okruh pátrání.“ Shelley si prohlíží poškozené auto. „Zřejmě dostal smyk na mokré vozovce. Ztracené počasí! Divím se, že se tomu dítěti bez autosedačky nic nestalo.“

Madison s ní souhlasí. Ale *proč* tu žádná dětská autosedačka není? A proč řidič dítě opustil? Třeba se vydal pro pomoc s vědomím, že dítě je moc těžké a daleko by ho neunesl, obzvlášť pokud utrpěl zlomeninu paže nebo žebra. Zjevně dospěl k závěru, že v autě bude ve větším bezpečí. Anebo nebyl po nehodě schopen jasně uvažovat. Znovu se zahledí na krvavé stříkance. Mohl by to být následek trestného činu?

Doufá, že ne. Ta holčička potřebuje svou mámu.

KAPITOLA TŘI

Nate Monroe se pohodlně rozvaluje na kožené sedačce a vychutnává si snídani v Rubyině bistru. Před několika minutami kolem profrčela sanitka se zapnutými majáky a jeho by zajímalo, co se děje. Ví, že dnes se Madison vrací do práce na policejní stanici, a drží jí palce i na nohou, aby nástup proběhl na jedničku.

Rozhlédne se po ostatních hostech. Začíná tu být rušno a ve vzduchu se vznáší pronikavá vůně opékané slaniny. Na počest halloweenského týdne zde nechybějí vydlabané dýně s hořící svíčkou uvnitř a jako speciální dezert se bude odpoledne podávat dýňový koláč s dýňovým latte. Usměje se, protože ho napadne, že majitel možná objednal víc dýní, než bylo v plánu.

„Můžu vám dolít kávu?“ zeptá se servírka, podle jmenovky Carla.

Zamyslí se nad tím. Dnes nemusí nikam pospíchat, proto přikývne. „Proč ne?“

S úsměvem mu doplní šálek. „Doufám, že se stanete naším novým štamgastem. Začínám mít místních plné zuby.“ Ukáže hlavou za sebe, kde několik penzistů živě diskutuje o tom, co právě povídali ve zprávách běžících na malé televizní obrazovce nad nimi.

PŘÍCHUŤ ZLA

„Abych pravdu řekl, zatím nevím, jak dlouho se tu zdržím.“

„Škoda. Je načase, abychom získali nějakou potěchu pro oko.“ Laškovně na něho mrkne, než odejde.

Nate se rozesměje. Je mu skoro čtyřicet, takže těžko bude lahodit něčím očím. Pravdou ale zůstává, že je o hodně mladší než dědulové u baru.

Celou noc strávil za volantem. Po dvou měsících se vracel ze San Diega, kde byl navštívit svého blízkého přítele Rexe Hartleyho. Šest měsíců se neviděli, a tak měli co dohánět. Kromě toho, že Rex pár kilo zhubl, byl úplně stejný jako vždycky, bystrý a pohostinný, a velice ho těšilo, že má společnost. Sehrál klíčovou roli při vyšetřování, která Nate nedávno vedl s Madison, a to přesto, že je dělily stovky kilometrů. Právě proto mu Nate chtěl osobně poděkovat. Když pracujete jako soukromý vyšetřovatel bez licence, neobejdete se bez spolehlivých zdrojů. Rex je v tomto ohledu neocenitelná a nevyčerpatelná studnice informací.

Další důvod jeho cesty byl ten, že chtěl najít nový domov Brodymu, psovi, kterého nečekaně zachránil z letního tábora v době, kdy se zařízení po zmizení jednoho z dětí muselo zavřít. Rex žije na rozlehlém ranči plném zvířat, která už nikdo nechce, a Nate věděl, že to pro Brodyho bude dokonalý domov. Nedomníval se, že by byl dobrý nápad psa si ponechat, protože není nikde doma. Pořád je na cestách, jezdí od případu k případu, od jedné oběti k druhé. Ale když nadešel čas opustit San Diego a vrátit se do Colorada, Brody odmítl zůstat. Skočil na sedadlo spolujezdce Nateova džípu Grand Cherokee, a když se ho Nate pokoušel vylákat ven, Brody na něho zavrčel tak, jak dovedou jenom velcí hafani: hluboce a výhružně. Je to bývalý policejní pes, kříženec německého ovčáka a huskyho, a nikdy neublížil nikomu, kdo si to nezasloužil. Ale to neznamená, že z něho nejde strach.

A tak k němu Nate nasedl a spokojený pes mu dělal společnost na patnáctihodinové zpáteční cestě do Lost Creek v Colorado, dějiště jeho posledního případu.

Právě teď Brody sedí venku na dešti, protože psi do bistra nesmějí. Ale on je venku rád a baví ho sledovat lidi. Jako by se pokoušel odhadnout, který z kolemjdoucích je zakuklený zločinec.

Nate vzpomíná, jak zareagoval Rex, když odjížděl. Přítel se s ním těžko loučil. Jako by si něco nechával pro sebe a nevyřčená slova zůstala viset ve vzduchu. Nate ho opouštěl s těžkým srdcem, a vlastně ani nevěděl, proč se vrací do Lost Creek. Tohle je Madisonin domov, ne jeho.

„Zase přijde pozdě. Možná jí onemocnělo dítě.“

Ohlédne se a spatří Carlu, jak si špitá s mladší servírkou.

„Jestli si nedá pozor, tak ji Vince vyrazí,“ odpoví kolegyně.

„Kdepak, to Vince nikdy neudělá. Ten Kacie miluje. Možná na ni vrčí, ale pod tou zdánlivě nepřátelskou slupkou je sladký jako med.“

„No, i tak by udělala líp, kdyby dorazila dřív, než sejde dolů.“ Žena si povzdechne. „Zkusím jí znovu zavolat.“

Odejdou a Nate obrátí pozornost zpět k televizní obrazovce, kde běží zprávy. Minulý měsíc došlo k překvapivému propuštění sexuálního násilníka z Denveru, který si odpykával doživotní trest. Krvežíznivá média se nedokázala na případu dostatečně napást, takže i po čtyřech týdnech byl stále stěžejním námětem všech relací. Codymu Stevensovi bylo v době spáchání zločinů dvacet sedm let a nedávno, v jeho čtyřiatřiceti letech, mu bylo povoleno obnovení řízení poté, co se zjistilo, že svědek obžaloby během prvního projednávání křivě vypovídal. To vzbudilo pochybnosti, jestli je Stevens doopravdy vinen. Aby se zabránilo negativnímu ohlasu ve sdělovacích prostředcích, státní zástupce mu nabídl dohodu o přiznání viny, kterou se Cody

PŘÍCHUŤ ZLA

rozhodl přijmout, místo aby riskoval obnovu řízení. Bylo mu umožněno uzavřít dohodu na základě Alfordovy doktríny, kdy obžalovaný přijme vinu a zároveň ji popírá, tvrdí, že je nevinný, ale připouští, že důkazy předložené obžalobou mohly přesvědčit soudce nebo porotu, aby ho bez důvodných pochybností shledali vinným. Následně byl okamžitě propuštěn. Od té doby se drží při zemi a stranou médií, zřejmě v naději, že bude žít co nejobyčejnější život.

Nate o něm zhlédl dokument ještě předtím, než se tohle všechno stalo. Kvůli vlastní negativní zkušenosti s vymáháním práva ho takové případy velice zajímají.

„Nemůžu uvěřit, že ho pustili,“ prohlásí jeden ze staříků u pultu. „Jenom se koukněte na ty zlé oči! Na první pohled poznáte, že je to násilník, a nikdo mě nepřesvědčí o opaku.“

„To se sakra klidně vsaď, že je,“ přidá se k němu chlápek středního věku ve špinavých džínách. „Tenhle sráč je venku jenom proto, že jeden ze svědků lhal.“

Kamarádi příkyvují na souhlas, zato servírky jsou nestrannější. „Bezduvodně by ho nepustili, Barry,“ míní Carla. „Kdyby se provinil, obžaloba by neponoukala svědka ke křivé výpovědi. Důkazy by hovořily samy za sebe. Měl bys být vnímavější.“

Barryho nepřesvědčila. „Na rozdíl ode mě neznáš všechna fakta.“

„Že ne?“ Založí si ruce v bok. „Proč? Protože jsem ženská, anebo protože jsem servírka?“

Muž zakoulí očima. „Hlavně nezačínej argumentovat feminismem, Carlo. Chtěl jsem tím říct, že ten případ pozorně sleduju.“

„A já snad ne? Kvůli vám, chlapi, ho sleduju denně – a od rána do večera!“

Nate se odvrátí. Venku se ozvou další sirény a jemu se nervózně sevře žaludek. Něco se děje. Něco, s čím by možná mohl

WENDY DRANFIELD

pomocť. Pak si vzpomene, že Madison má nejspíš situaci pod kontrolou a jeho nepotřebuje, teď když má zpátky svého syna i práci. Opět se tím dostává k otázce, proč se vůbec vracel do Colorada. Třeba měl zůstat s Rexem v San Diegu.

Otře z okna vysráženou páru zrovna v okamžiku, kdy kolem spěchá policejní hlídkový vůz. Musí odolávat nutkání skočit do vlastního auta a hnát se za ním.

KAPITOLA ČTYŘI

Před policejní stanicí Madison zaváhá. Zatím ještě nedostala klíče od budovy, služební odznak a zbraň. Sotva překročí práh, mimoděk se zachvěje. Když k recepčnímu pultu přistoupila naposledy, bojovala s detektivy ve službě a snažila se zabránit jim zatknout jejího syna za vraždu.

„Dobré ráno, detektive,“ pozdraví ji muž za pultem. Kývne k bezpečnostním dveřím. „Račte, prosím!“

Usměje se. „Díky.“

Cestou do kanceláří v zadním traktu cítí v žaludku nervózní chvění. Za cigaretu by teď dala cokoli, ale už měsíc nekouří. Owen trval na tom, aby s tím přestala, protože nesnáší, když páchne kouřem, a tak se dosud drží. Alespoň před ním.

Neustále vyzvánějící telefony a důvěrně známá vůně chladnoucí kávy jí připomínají staré dobré časy, ty před usvědčením.

Rozhlédne se kolem sebe, aby zjistila, kdo má dnes službu. Ve sdílené kukani sedí dvě operační důstojnice a seržant Steve Tanner s někým telefonuje. Dva strážníci se chystají ven a oblékají si nepromokavé bundy. Kývnou na ni, když ji míjí. Před nástupem se se všemi krátce seznámila, ale tým se skládá většinou z lidí, kteří tu nebyli, když tu kdysi pracovala. Z doby před sedmi lety tu zbyli jen tři: Stella Myersová z dispečinku, policistka

Shelley Vickersová a detektiv Don Douglas. Ale Douglas byl v červenci zraněn ve službě a od té doby má kratší šichty. A teď když Madison nastoupila, bude chodit do práce později, kdykoli to půjde.

Jakmile Madison zprostiti obvinění z usmrcení kolegy, náčelník policejní stanice se jí zeptal, jestli požádá o odškodnění za neoprávněné uvěznění a zda bude oddělení žalovat vzhledem k tomu, že jejich chybné vyšetřování vedlo k jejímu odsouzení. V době svého zatčení pracovala na oddělení pět let jako řadová policistka a svou práci milovala. Tvrdě bojovala o povýšení. Ještě téměř ihned poté, co nastoupila na místo detektiva, někdo zabil jejího kolegu, strážníka Ryana Levyho, a ona byla obviněna z jeho vraždy. Stalo se to před sedmi lety a cesta k očištění jejího jména byla dlouhá a bolestivá, takže když se nově jmenovaná policejní šéfka Carmen Mendesová zeptala, co by celou tuhle smutnou záležitost vyřešilo, Madison neváhala. Chtěla jen nazpátek své dobré jméno a práci. Nepotřebovala se s nikým soudit, a navíc lidé, kteří se podíleli na jejím obvinění, byli buď mrtví nebo zavření a čekali na soud.

Mendesová se spolu se státním guvernérem zasadila o zrušení rozsudku, ale Madisonina návratu na oddělení se bála. Domnívala se, že pro ni bude těžké znovu si získat důvěru spoluobčanů po tom všem, co o ní bylo řečeno u soudu, a po odpykání trestu ve vězení. Ale Madison neústupně trvala na svém a chtěla ukázat, co v ní je. Na rozhodnutí musela čekat dlouho, ale nakonec se s Mendesovou dohodly.

Teď se šéfka vynoří ze své kanceláře, aby ji přivítala. „Dobré ráno, detektive. Vítejte zpátky v týmu.“

Madison se usměje, ale v duchu se příkrčí. Ani si nestačila učesat vlasy rozcuchané větrem. Naopak Mendesová, která je ve svých pětáctyřiceti letech o osm let starší, vždycky vypadá jako ze škatulky, k čemuž přispívá vzorně vyžehlený kostým

a vysoké podpatky. Lesklé černé vlasy si sčesala do stylového culíku a jejímu nalíčení se nedá nic vytknout. Pokaždé když ji Madison spatří, připomene si, jak atraktivní a sebevědomá žena to je, nejspíš proto, že Mendesová pracovala na coloradské federální kriminálce a má spoustu zkušeností s vymáháním práva.

„Díky. Je fajn být zase zpátky.“

„Dovolte mi doprovodit vás k vašemu stolu. Mám pro vás nějaké listiny, které musíte podepsat.“

Madison ji následuje a nesměle se usmívá na kolegy, které mívá, protože všichni k ní se zájmem vzhlížejí. Její nové místo se nachází u okna shlížejícího na parkoviště. Kromě toho odtud bude mít dobrý přehled o dění v kanceláři. Svlékne si promočnou bundu a snaží se tvářit co nejvíc sebevědomě.

„Proti vám sedí detektiv Douglas. Odpoledne přijde. A stůl za ním patří Stelle. S tou se znáte, že?“

Madison se otočí, aby se na Stellu Myersovou usmála. „Stellu zná každý.“

Dlouholetá policejní dispečerka se zvedne a přijde ji obejmout. „To je zdvořilý způsob, jak mi sdělit, že jsem stará. Vítej zpátky v blázinci!“ Zamrká na ni.

Madison by tipovala, že se jí blíží šedesátka, ale její krátké šedivé vlasy – paruka – mají jasně modré konečky a brýle na čtení i lak na nehtech s nimi dokonale ladí. Stella slouží noční, co si Madison pamatuje. Její stůl pokrývá změt lístečků se všemožnými vzkazy a dále na něm stojí několik malých pokojových rostlin v květináčích a štos romantických románů. Na první pohled na něm panuje nepořádek, ale Madison ze zkušenosti ví, že tohle je Stellin styl.

Otočí se k náčelnici Mendesové, která odemkne zásuvku. „Tady máte klíče od budovy. Tohle mi podepište a já vám zatím dojdou pro služební zbraň a odznak.“

Roztřesenou rukou Madison podškrábne lejstra před sebou a pak zastrčí do pouzdra na boku služební pistoli značky Glock. Když jí šéfka podá služební odznak, je v pokušení zírat na něj s posvátnou úctou. Je to tentýž, který jí před všemi těmi léty odebrali.

„Hlavně si pamatujte, co jsem vám říkala,“ připomíná Mendesová. „Musíte se připravit na peprné poznámky od lidí a počítat s tím, že vás média nespustí ze zřetele. Všichni čekají, až šlápnete vedle. Musíte si znovu získat jejich důvěru a dokázat, že si tuhle práci zasloužíte.“

Madison povytáhne obočí. „Copak jsem to nedokázala po bytem ve vězení?“

Mendesová se kysele usměje. „Tenhle způsob uvažování vám nepomůže s magory, kteří se upínají k falešnému přesvědčení, že máte něco společného s vraždou strážníka Levyho – a to navzdory omluvě, kterou jsem zveřejnila jménem našeho oddělení.“

Madison se ze všech sil ovládá, aby se nezamračila. Zmíněná omluva byla neslaná nemastná, jak se dalo očekávat od bezpečnostní složky, která odmítá přiznat, že je schopná dopustit se chyb. Tehdy nad tím mávla rukou, protože byla ráda, že má zpátky svoji práci, ale to neznamená, že ji to nepopudilo.

„Těm je jedno, že jste byla zproštěna obvinění,“ pokračuje Mendesová. „Vidí jenom to, že jste si odkroutila trest. Budete se muset znovu osvědčit.“

Madison cítí, jak jí tváře hoří hanbou. Toho, co se stalo, se nikdy nezbaví.

Mendesová si založí ruce. „Ujistila jste mě, že veřejný dohled ustojíte, tak mě neklamte, ano?“

„Vynasnažím se.“

„Dobře. Takže co se ráno stalo v lese? Slyšela jsem, že jste v opuštěném autě našla dítě. Je to pravda?“

PŘÍCHUŤ ZLA

Madison se napřímí a soustředí se na přítomnost. „Je. Ale řidiče se nám zatím nepodařilo najít. Dítěti se nic nestalo.“

Mendesová přikývne. „Myslíte, že byl šofér toho auta dezorientovaný? Nebo šel pro pomoc?“

„Možná. V autě byla spousta krve, proto ho musíme co nejdřív najít. Potřebuju víc lidí na prohledání celé oblasti, protože vzhledem k počasí je hledání obtížné.“

„Udělejte, co je třeba. Do večera toho řidiče najděte. A poďte mi hlášení, než vám skončí služba.“ S těmito slovy se vrátí do své kanceláře.

Madison zaskočí, že dostala časový limit. Povzdechne si a zamíří do kuchyňky pro kávu. Místnost působí zanedbaně, vládnou jí špinavé hrnky navršené ve dřezu a pach starého jídla linoucí se z mikrovlnky. Tohle je problém sdílených prostor: nikdo za ně nechce převzít zodpovědnost a uklízet je. Zrovna když si nalévá kávu do svého nového termohrnku z nerezové oceli, koupeného právě pro tuto příležitost, zazvoní jí mobil. Když se podívá, kdo ji shání, obličeje se jí rozzáří. Rozhovor s Natem jí pomůže upokojit zjitřené nervy.

„Ahoj, cizince! Jak se máš?“ Slyší, jak se směje a hned se cítí lépe.

„Dobře. Právě jsem se vrátil do města.“

Povytáhne obočí. „Nezmínil ses, že dnes přijedeš.“

„Chtěl jsem tě překvapit. Jak probíhá tvůj první den?“

„No, už řeším dopravní nehodu – a počasí nemohlo být pro takový případ krásnější.“

Nate se rozchechtá. „Dej mi vědět, kdybys potřebovala pomoc. Můžu u tebe zůstat přes noc? Pořád mám náhradní klíč.“

Nezaváhá ani vteřinu. „Jasně.“ Ví, že Owenovi to vadit nebude. Podle něho má Nate nad hlavou svatozář – a neplete se. Přestože mu média začala přezdívat „zabijácký kněz“ a odseděl si sedmnáct let v cele smrti za vraždu, kterou nespáchal, pořád

je to laskavý a soucitný člověk. Skutečnost, že sdílí společný osud neprávem odsouzených, znamená, že je kvůli ní ochoten riskovat v situacích, kdy by to nikdo jiný neudělal. „Souhlasil Rex, že se ujme Brodyho?“

„Vlastně... Brody se vrátil se mnou.“

„Vážně? Jak to?“

„Řekněme, že nebral ne jako odpověď.“

Madison vyprskne smíchy. „Už se těším na svých sto dolarů.“ Před odjezdem se s Natem vsadila, že nebude schopen nechat psa v San Diegu. Ne po tom všem, čím si všichni tři společně prošli. Náhle si uvědomí, že by jim Brody mohl pomoci s pátráním. „Nechtěl by ses náhodou se mnou projít v dešti? Hledáme řidiče toho nabouraného auta. Může vykrvácet k smrti, takže Brodyho pomoc by se nám hodila.“

„Určitě se mu to bude líbit.“

Z Nateova hlasu se ozývá nadšení svědčící o tom, že pes nebude sám, koho spolupráce potěší. Domluví se, kde se sejdou, a ona ukončí hovor. Teď když je Nate zpátky, hned se cítí o hodně lépe. Byl pryč pouhé dva měsíce a už ho postrádala. Pomohl jí dostat se tam, kde dnes je, a za to mu bude navždy vděčná.

„Detektive?“

Otočí se a uvidí ve dveřích kuchyňky stát Stevea. „Ano?“

„Stella právě mluvila s jedním ze strážníků, kteří prohledávají White Woods. Našel dámskou tenisku a zdá se, že je od krve.“

Poskočí jí srdce. „Už běžím.“

KAPITOLA PĚT

Dříve než Nate stačí opustit Rubyino bistro a vkročit do deště, aby se připojil k Madison, přistoupí k němu muž středního věku s prošedivělými hnědými vlasy ostříhanými ve vojenském stylu a netváří se přátelsky.

„Můžete na slovíčko?“ zeptá se.

„Jistě,“ přisvědčí Nate a dopije kávu. „Ale pospíchám.“

„Nepotrvá to dlouho.“ Muž mu podá ruku. „Vince Rader, majitel bistra.“

Nate mu potřese pravicí, ale svoje jméno mu neprozradí. Málokdy se představuje cizím lidem a doufá, že zůstane v anonymitě, jak nejdéle to půjde. Nesnáší, když ho schválně vyhledávají ti, kteří znají jeho příběh z novin.

Vince přikývne. „Nate Monroe, že jo?“

Zaskočený Nate hned neodpoví a Vince se posadí. Je hodně vysoký a nohy se mu nevejdou pod stůl.

„Netvařte se tak ustaraně,“ napomene ho Vince. „Madison Harperovou sleduju od chvíle, kdy se vrátila do města, takže vím, kdo jste.“

Instinkt Nateovi napovídá, aby odešel. Tenhle chlápek může být přestrojený policajt. O tom začne uvažovat pokaždé, když o něho někdo projeví zájem. „Proč proboha?“

Vince se opře a založí si ruce. Než odpoví, napřed se zamyslí. „Určitě ne z důvodů, které vás napadly. Nahore ve svém bytě natáčím podcasty o skutečných kriminálních případech. Můj pořad se jmenuje *Příchuť zla*. Buď si ho můžete poslechnout na internetu, anebo tady, každý pátek mezi druhou a třetí odpoledne. „Dejte si gáblík s příchutí zla.““ Usměje se, ale jaksi rozpačitě, jako by tak nečinil často. „Možná vám to připadá laciné, ale spoustu lidí takové věci zajímají. Především ty, kteří si uvědomují, že se to může stát i jim. Míra kriminality v téhle zemi se vyhoupla nad únosnou mez a já pomáhám vytvořit povědomí o tom, jak zvýšit šance lidí na přežití toho šílenství, které na ně číhá tam venku.“

„Kdo je připraven, není zaskočen,“ zadeklamuje Nate, aby ho pobavil, ale Vince se neusměje. Začíná ho mít plné zuby. Tenhle chlápek si ho očividně proklepl a teď se domnívá, že ho zná jako svoje boty.

„Přesně tak. Rád bych vás vyzpovídal v souvislosti s vaším případem. A Madison Harperovou taky.“

Nate se nepatrně uvolní. Takových nabídek už dostal víc. „Díky, ale snažím se držet při zemi a jsem nejspokojenější, když si mě nikdo nevšímá. Nepotřebuju, aby mi neustále někdo připomínal, co se přihodilo. Jistě chápete.“

„Samozřejmě. To, čím jste prošel...“ Vince zavrtí hlavou. „Nechápu, jak jste přežil sedmnáct let v cele smrti v Texasu. A právě proto byste byl fascinující host. Mám spoustu posluchačů, kteří se po vás ptali. A co vy víte? Třeba si váš příběh poslechne nějaký agent a nabídne vám smlouvu na knihu nebo film.“

Nate se dobromyslně rozesměje, protože nechce Vince urazit. „Upřímně řečeno, Vinci, to, co jste mi právě předestřel, mi zní jako ta nejhorší noční můra.“

Vince se k němu nakloní. „Ale proč? Proč nepovědět světu, co se stalo, a neodhalit, jak zkorumpovaný může být justiční

system? Můžete posluchačům vyprávět, jak se vám podařilo vyvázatnout z něj se zdravou kůží.“

Nate se začíná cítit nepříjemně. Z jeho hlediska není celá tato záležitost zdaleka vyřešená a se zdravou kůží z ní rozhodně nevyvázl. Ano, propustili ho z vězení a zbavili obvinění z vraždy snoubenky. Ale dokud nenajde otce Jacka Connora – člověka, který Stacey bezpochyby zabil –, nemůže ani pomyslet na to, že jeho martyrium skončilo. A tenhle chlapík netuší, že když má hodně špatný den, šnupe kokain. „To není dobrý nápad.“

Vince si povzdechne a založí si ruce. „Jenom mě napadlo, že bychom mohli rozebrat situaci kolem otce Connora, a třeba vymyslet, jak ho vystopovat a předat federálům. Myslel jsem, že se chcete pomstít za smrt své snoubenky.“

Nate zaskřípe zuby. Bez pomoci tohoto maníka se obejde, a až Connora dopadne, rozhodně u toho nechce mít svědky. Navíc – co je Vincovi do toho?

Vince si konečně všimne jeho rozpaků a zvedne se. „Je to na vás, ale přemýšlejte o tom. A zmiňte se o mně před svou přítelkyní, ano? Ta sem z nějakého důvodu nechodí.“

Nate přikývne, ale napadne ho, že se bude řídit jejím příkladem a bude se od tohoto místa držet dál, teď když už zná majitele. Sotva Vince odejde, vytáhne peněženku a nechá servírce spropitné. Pak zamíří k autu.

Brody sedí u dveří spolujezdce a je úplně promočený. „Super.“ Nate vyzvedne z kufru ručník a důkladně psa vyfrotýruje, což se Brodymu vždycky líbí. Ale bez ohledu na to, jak pečlivě ho vysuší, jakmile Brody nastoupí do auta, s gustem vytřepe z kožichu zbytek vody. V konečném důsledku to znamená, že poslední dobou utrací víc peněz za osvěžovače vzduchu než za kávu.

„Jdeme, chlapče. Je poptávka po tvém nosu.“

KAPITOLA ŠEST

Madison je promočená až na kůži. Stojí uprostřed lesa, kde vichr lomcuje stromy, a v ruce v latexové rukavici drží zakrvácenou dámskou botu. Je to bílá converska s červenými tkaničkami, americká velikost 7. Vypadá, že se na místo dostala někdy během noci – neroste na ní plíseň a krvavá skvrna vlivem deště vybledla do růžova.

„Co si o tom myslíte?“ zeptá se kdosi za jejími zády.

Otočí se a spatří detektiva Dona Douglase. Ještě před třemi měsíci by jí po zádech přeběhl mráz, ale už stačila přivyknout myšlence, že bude pracovat s policistou, který ji kdysi zatkl za vraždu. Tedy... na přivykání přinejmenším pracuje. „Myslela jsem, že do služby nastoupíte až odpoledne?“

„Byl jsem doma, zaslechl jsem sirény a odolával, jak nejdéle to šlo.“ Pokrčí rameny.

Chápe ho. Pro policistu je těžké ignorovat sirény, i když zrovna není ve službě. Podívá se na tenisku. „Mohla by být té řidičky.“

„Nahlásil někdo na stanici pohřešovanou osobu?“

Madison zavrtí hlavou. „Zatím ne. Doufejme, že je jen otázkou času, než si někdo uvědomí, že mu chybí někdo blízký. Čekám, až mi Alex sdělí, jestli auto sjelo ze srázu úmyslně, anebo

to byla nehoda.“ Pohlédne na Alexe Parkera, který natáhl nad nabouraným vozem velkou plachtu, aby zabránil dešti smýt potenciální důkazy. Lomcuje s ní vítr a hrozí, že ji strhne a odnese pryč.

„Opravdu se v tom autě našlo dítě?“ zeptá se Douglas.

„Ano, zhruba roční holčička. Je moc roztomilá a naštěstí se jí nic nestalo.“

Douglas se odvrátí a mimoděk zatne zuby. Před několika lety se stal terčem pomsty podsvětí a ztratil šestiletou dceru.

„Gloria s ní odjela do nemocnice. Musím za nimi, abych se přesvědčila, jestli se tam ukázal někdo ze sociálky.“ S orgánem sociálně-právní ochrany dětí nemá nejlepší zkušenosti, protože jí odebral syna, takže se potřebuje ujistit, že blaho dítěte je na prvním místě.

Don zvedne ruku. „Půjdu já. Vystřídám Williamsovou a dohlédnu, aby se sociálka o dítě řádně postarala.“

„Díky. Vydržte u ní, dokud lékař nepotvrdí, že je zcela zdravá. Co my víme? Třeba ji bude ve špitálu hledat nějaký příbuzný, anebo někdo jiný...“ Znenadání se odmlčí.

Don nakloní hlavu. „Co tím naznačujete?“

Ukáže bradou na promáčkнутý blatník. „Podle mě to vypadá na vytlačení ze silnice, i když... Stále čekám na Alexův názor. Pořád je tu možnost, že ho poškodily stromy, a ne jiný vůz.“

„A vy se domníváte, že se tu může objevit ten, kdo v tom má prsty, a práci dokončit?“

„Možné to je.“

„To by znamenalo, že jde o úmyslný trestný čin a řidička mohla být unesena.“

„Přesně tak.“ Dokud ji nenajdou, musejí brát v úvahu všechny možnosti. „Kontrola registrační značky odhalila, že auto je z půjčovny, což by dávalo smysl, protože Alex uvnitř našel spoustu otisků. Tipovala bych, že pronajímatel vozidlo před každou

předávkou uvnitř nečistí.“ Povzdechne si. „Povídal, že prověřit všechny odebrané otisky nějaký čas potrvá a ani pak možná nezjistíme, kdo v době nehody auto řídil.“

Douglas přikývne. „Které společnosti patří?“

Podívá se do poznámek. „Voyager Rent-A-Car. Mají pobočky po celé zemi, ale ta nejbližší je v Utahu. Mohl byste jim zavolat a zjistit jméno osoby, která si auto naposledy pronajala?“

Přikývne. „Pokusím se. Firmy ale v dnešní době nerady předávají informace o svých klientech.“ Odkáše si a náhle působí poněkud rozpačitě. Upře na ni hnědé oči. „Podívejte se, Madison, nezačali jsme zrovna šťastně, ale chci, abyste věděla, že doufám v úspěšnější druhý pokus. A je mi líto, čím vším jste si prošla. Do čeho jsem vás *dostal*. Věřte, že strašně těžce nesu vědomí, že kvůli mně jiný policista neoprávněně skončil v balse.“

Překvapil ji. Tohle nečekala. Dosud znala jenom jeho tvrdou arogantní stránku, ale zdálo se, že mluví upřímně. „Díky. Vážím si toho. A souhlasím, že musíme začít znovu, protože spolu budeme pracovat.“ Zhluboka se nadechne a usměje se. „Ale prokažte mi jednu laskavost, ano? Už mě nikdy nezatýkejte bez ohledu na přesvědčivost důkazů.“

Její pokus o odlehčení atmosféry s ním ani nehne, což ji nepřekvapí. Tenhle chlapík je od přírody vážný. Kéž by se jí podařilo prolomit jeho obranné valy a získat si jeho důvěru.

„Hlavně mě udržujte v obraze, když teď dělám jen na zkrácený úvazek,“ připomene jí. „Nechci, aby mě načapala média. Víte, co tím myslím?“

Přikývne. „Spolehněte se. Co vaše rameno? Jak se hojí?“ V červenci do něj koupil kulku, jenže do rány se dostala infekce, takže se hojila pomalu.

„Strašně mě štve. Upozornila vás šéfka Mendesová, že se budete muset na chvíli ujmout velení? Než se vrátím v plné síle?“

PŘÍCHUŤ ZLA

Madison přisvědčí. Maličko ji znepokojuje, že se hned po svém nástupu musí postavit do čela a nemá plnohodnotnou podporu ve svém partákovi. Vzpomene si na Natea. Možná by v případě nutnosti mohla využít jeho zkušeností soukromého očka. „Slyšela jsem, že pravidelně docházíte na rehabilitaci a na střelnici, abyste si zlepšil pohyblivost a rychleji reagoval.“

„Správně. Ale jde to pomaleji, než bych chtěl. Pro vás to znamená, že budete v první linii a já se ujmu běžných záležitostí.“ Povzdechne si. „Asi se z toho zblázním.“

„Asi to tak bude nejlepší.“

Tázavě se na ni podívá.

„Nechtěla jsem vás urazit,“ hájí se s úsměvem. „Aspoň máte čím zdůvodnit, proč jste pomalejší než já.“

Nečekaně se rozesměje. Nevzpomíná si, že by někdy viděla, jak se chechtá. Douglas nepřišel jenom o dceru, ale i o partáka. Oba zastřelil bývalý trestanec. Po téhle nedozírné ztrátě následoval rozvod a posléze přeložení na zdejší oddělení, kde nikoho neznal a oni neznali jeho. Nikomu ze stanice se nesvěřil, všechny si držel od těla a schválně s lidmi jednal s chladnou povýšeností, aby se mu nikdo nedostal pod kůži. Společnosti se vyhýbal a vysloužil si nálepku arogantního kreténa. Když ho teď tady Madison vidí, jak se baví její uštěpačnou poznámkou, má pocit, že v jejich vztahu došlo k drobnému, zato významnému posunu.

„To bylo legrační,“ připustí se sarkastickým pousmáním. „Musím si to pamatovat.“ Obličej se mu rozjasní a zamíří zpátky k silnici. Náhle se zastaví a křikne přes rameno: „Zavolám, až se dozvím, co je s tím mrnětem.“

Madison sleduje, jak odjíždí, když vtom se objeví jiné auto. Dorazil Nate.

KAPITOLA SEDM

Madison se usměje. Nate zaparkuje, Brody vyskočí z auta dříve než on a zamíří do lesa. Zřejmě zachytil její pach, protože najednou se zastaví a zavětrí. Nato se k ní vrhne s takovou prudkostí, že se připraví na náraz. Pes si stoupne na zadní, předními tlapami se opře o její hrud' a pokouší se olíznout jí obličej. Madison cítí, jak divoce švihá ocasem. Když se s ním poprvé setkali v Shadow Falls, držel se od lidí dál, ale když teď s někým naváže spojení, stane se jeho nejlepším kamarádem.

Zasměje se a pohladí ho po hebkých hnědých uších. „Ahoj, Brody. Stýskalo se mi po tobě.“

Nate si k nim razí cestu. Na bradě má dvoudenní strniště, přesto působí svěže. Z čela zmizely ustarané vrásky a je dozlatova opálený. Přestávka mu zjevně prospěla. Anebo se Rexovi podařilo dostat ho do pohody poprvé od chvíle, kdy ho propustili z vězení.

Sotva ji Brody pozdraví, uleví si u stromu a okamžitě se pustí do očichávání okolí. Madison přejde k Nateovi. „Tys mi taky chyběl.“ Obejme ho a zašeptá: „Jak jste se měli?“

„Oba výborně. Rex tě pozdravuje.“ Odtáhne se. „Co Owen? Jak zvládá střední školu?“

PŘÍCHUŤ ZLA

Madison se zhluboka nadechne. „Vede si překvapivě dobře vzhledem k tomu, že zná jen domácí vyučování. Má nové kamarády a hodiny ho baví, ale nebudu lhát, těžko se spolu sžíváme. Zkrátka už to není ten chlapec, kterého jsem znala.“

„Chápu, že ti to dává zabrat, ale dej tomu čas. Od té doby, co ses mu vrátila do života, se mu změnil celý svět.“

Madison ví, že Nate má pravdu, ale očekávala, že se synem okamžitě obnoví zpretrhané pouto. Nepovedlo se a ona to bere jako vlastní selhání. Raději spustí o něčem jiném. „Vypadáš dobře. Podařilo se ti vyrovnat spánkový deficit, zatímco jsi byl pryč?“

„Jo. Rex rád chodí spát pozdě, zato nerad brzy vstává, takže jsem dost odpočíval, ale tak nějak jsem cítil, že je nejvyšší čas odjet. Už jsem tam byl jako na trní. Řídil jsem celou noc, abych byl co nejdřív tady. Nasnídal jsem se v Rubyně bistru a vypil tolik kafe, že za dvě hodiny nejspíš vybuchnu a shořím na prach.“

Madison napadne, že by se ho mohla zeptat na otce Conнора, ale rozhodne se, že mu nebude kazit náladu.

Nate pohlédne přes její rameno na otevřené dveře nabouraného auta a vykulí oči. „Je tam spousta krve. Už jste našli řidiče?“

Ukáže mu tenisku. „Jenom tohle.“ Brody vyskočí, aby si ji očichal. „Dokázal bys najít druhou, kamaráde?“ Pes chvíli nasává pach a pak se rozběhne s čenichem u země a vysoko zdviženým ocasem.

„Radši bych měl jít za ním,“ řekne Nate. „Vědí tvoji kolegové, že jsem tu legálně? Nerad bych zase skončil v cele.“ Škádlivě se usměje. Zdá se, že jeden nebo druhý vždycky nečekaně skončí za mřížemi.

„Jo. Oznámila jsem jim, že na místo činu povolávám bývalého služebního psa a jeho psovoda.“

Ušklíbne se. „Takhle jsem dopadl? Jako pouhý psovod?“

„Obávám se, že ano!“

Nate vyprskne smíchy.

Opatrně se k nim blíží Alex Parker a dává si pozor, aby neza-
kopl o polámané větve. „To máme ale nádherné počasí na pro-
cházkou v lese, že ano? Skoro si připadám zase jako doma.“ Silný
britský přízvuk naznačuje, že ve Státech dlouho nežije. Může
mu být kolem třiceti, stejně jako Shelley. Kývne Nateovi na po-
zdrav. Už se kdysi krátce setkali.

Madison se zeptá: „Našel jste něco, co by vysvětlovalo, proč
auto sjelo ze silnice a jak dlouho tady je?“

Nate se omluví a rozběhne se za psem, zatímco Alex si sun-
dá brýle a otírá si zamžené skla lemem vlhkého svetru. „Ná-
razník – pardon, blatník – je poškozený nad celým předním le-
vým kolem, což naznačuje, že do vozu narazilo druhé vozidlo
dostatečnou silou, aby ho vytlačilo ze silnice – ať už nešťastnou
náhodou nebo záměrně –, anebo že řidič ztratil kontrolu nad
řízením a auto se cestou dolů potlouklo o stromy. Nahoře na as-
faltu nejsou stopy po brzdění, a tak je obtížné určit, co se stalo.“

„Chcete tím říct, že nedokážete zjistit, jestli k nehodě došlo
úmyslně, nebo ne?“

„V tuhle chvíli těžko říct. Než si budu jistý, musím všechno
důkladně prověřit. Odebral jsem vzorky krve a taky nějaké sto-
pové důkazy, jako jsou vlasy a vlákna, ale vzhledem k tomu, že
vozidlo je z půjčovny, je jich více než obvykle a zpracování chví-
li potrvá. Pro otisky prstů platí totéž. Na karosérii nic nezusta-
lo, protože všechny případné indicie spláchl déšť.“ Nasadí si
brýle. „Bohužel se nedá poznat, jak dlouho tady to auto je.“

„Podle mě havarovalo nedávno, protože kdyby k nehodě do-
šlo včera, někdo by si ho všiml přede mnou.“

„Pravda. Co motor? Pořád běžel, když jste ho našla?“

„Ne. Světla byla zhasnutá a motor studený.“ Schválně ráno
položila ruku na kapotu.